



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 246/07-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť PaedDr. M. U., P., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa č. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na to, aby jej záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinné právne prostriedky nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 79/2007, ako aj jeho uznesením sp. zn. 4 Cdo 79/2007 z 25. apríla 2007 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaniach vedených pod sp. zn. 17 Co 142/05 a pod sp. zn. 17 Co 210/2006, a takto

rozhodol:

Sťažnosť PaedDr. M. U. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2007 doručená sťažnosť PaedDr. M. U. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie svojich práv: „čl. 6 – právo na spravodlivé súdne konanie v primer. lehote, čl. 13 – právo na účinný prostriedok nápravy Dohovoru o ochrane LP a ZS, ktorú SR ratifikovala“ postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 79/2007, ako aj jeho uznesením z 25. apríla 2007.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „28. mája 2007 prevzal môj právny zástupca uznesenie Najvyššieho súdu SR – spis zn. 4 Cdo 79/2007, ktorým moje dovolanie... z 08. 03. 2007 odmietol ako neprípustné...“ (predmetné uznesenie najvyššieho súdu, ako aj splnomocnenie pre advokáta JUDr. B. P. z 1. marca 2007 spolu s ďalšími písomnosťami pripojila sťažovateľka k sťažnosti, pozn.).

2. Keďže predmetná sťažnosť bola označená ako „Doplnenie sťažnosti podanej 4. 4. 2007...“ a súvisela s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 210/2006 z 12. decembra 2006, ktorú ústavný súd odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (uznesenie č. k. I. ÚS 155/07-20 z 21. júla 2007) a právnomu zástupcovi sťažovateľky listom zo 4. augusta 2007 oznámil, že „pokiaľ nepreukážete opak, ústavný súd posúdi toto podanie ako samostatný návrh“, a vyzval ho na odstránenie nedostatkov podania (sťažnosti) z 28. júla 2007. List s rovnakým obsahom adresoval ústavný súd v uvedený deň aj sťažovateľke, ktorá ho prevzala 28. augusta 2007.

3. Na výzvu ústavného súdu zo 4. augusta 2007 reagovala sťažovateľka podaním z 10. septembra 2007 (doručeným ústavnému súdu 11. septembra 2007), ktoré označila ako „Sťažnosť podľa čl. 127... Ústavy SR... proti Krajský súd v Trenčíne... č. k. 17 Co 73/05-166 zo dňa 07. 09. 2004, č. k. 17 Co 73/04 zo dňa 03. 08. 2005 návazne Najvyšší súd SR 4 Cdo 79/2007 z 25. 04. 2007...“.

V predmetnom podaní sťažovateľka okrem iného chronologicky popísala „Priebeh súdnych konaní a rozhodnutí všeobecných súdov“ od podania žaloby 2. januára 2001 [vec

je vedená pod sp. zn. 4 C 2/2001 Okresným súdom Prievidza (ďalej len „okresný súd“), pozn.] do rozhodnutia najvyššieho súdu o jej dovolaní uznesením z 25. apríla 2007.

Sťažovateľka uviedla, že zasiela „sťažnosť (novú)..., zároveň prosím prideliť advokáta...“, t. j., že jej podanie z 28. júla 2007 doplnené podaním z 10. septembra 2007 treba posudzovať ako nový návrh na začatie konania pred ústavným súdom.

a) Sťažovateľka konkretizovala (spresnila) svoj návrh v tom zmysle, že namieta:

- „ - porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom, zaručené v čl. 6 Dohovoru (úst. čl. 48 ods.. 2)
- porušenie práva na účinný opravný prostriedok zaručené v čl. 13 Dohovoru.“

b) Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd:

- „ - preskúmal postupy a rozhodnutia odvolacieho súdu v Trenčíne – 2. -hé odvolacie konanie na návrh žalovaného zamestnávateľa vedené na KS v Trenčíne pod spis. zn. 17 Cc 142/02-202 – uznesením z 3. augusta
- mieru jeho odchýlenia sa od právneho názoru NS – SR z 28. 04. 2005
- nedôvodnosť zrušenia 2.-hého rozsudku OS z 09. 12. 2003 (ktorý s dodržaním princípu viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu - § 226 OSP – vykonal doplnené dokazovanie a určil, že výpoveď je neplatná...)
- zmeškanie lehoty žalovaného na doplnenie dôvodov odvolania pod následkom zastavenia konania
- či zmena sudcu (a neskôr celého senátu) v konaní na KS v Trenčíne nebola nesprávna (v zm. § 221 ods. 1 písm. g OSP) a či bola uskutočnená podľa §-u 51 ods. 7 a nasl. zákona 757/2004
- skontroloval zlučiteľnosť interpretácie a aplikácie práva odvolacím súdom a medzinárodnými zmluvami, ktoré SR ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom

- či vyvodené právne závery odvolacieho súdu nie sú zjavne nedôvodné alebo arbitrárne
- či trvanie na počiatku jednoduchého pracovnoprávneho sporu viac ako 6 rokov je v súlade s čl. 6 Dohovoru
- s právom, aby vec bola prejednaná v primeranej lehote
- posúdil ústavnosť konania, resp. rozhodovania odvolacieho súdu v tomto konaní (na návrh žalovaného)
- či KS v Trenčíne chránil zákonnosť a ústavnosť
- či v konaní pred súdom nedošlo k porušeniu základných práv a práv hmotného charakteru sťažovateľky v spojení s porušením ústavnoprocených princípov postupu vyplývajúcich z čl. 46 až 48 ústavy a svojim rozhodnutím
- vyslovil, že právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu boli porušené základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodných zmlúv, ktoré SR... a
- priznal sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie.“

c) Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla „aby ústavný súd vydal tento nález:

1. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedenom na dovolacom súde pod spis. zn. 4 Cdo 79/2007 zo dňa 25. 04. 2007 a vracia vec na ďalšie konanie a meritórne rozhodnutie v zm. rozsudku NS SR sp. zn. 1 Cdo 224/2004/192 z 28. 04. 2005

2. Ústavný súd prikazuje Krajskému súdu v Trenčíne aby vyslovil, že dovolanie (4 Cdo 79/07) Paed.Dr. M. U. vo veci uvedenej na KS v Trenčíne pod sp. zn. 17 Co/210/2006 je prípustné

3. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 142/05 porušil právo Paed.Dr. M. U. na spravodlivé súdne konanie a aby sa jej vec prejedнала v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom, zaručené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (podľa Ústavy SR čl. 48 ods. 2)

4. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 210/06 porušil právo Paed.Dr. M. U. na účinný opravný prostriedok, zaručené v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd

5. Ústavný súd SR priznáva Paed.Dr. M. U. primerané finančné zadostučinenie v sume 500 000,- Sk (slovom päťstotisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu

6. Ústavný súd SR zakazuje Krajskému súdu v Trenčíne v porušovaní základných práv a slobôd Paed.Dr. M. U.“.

4. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd nahliadol do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 2/2001 (konanie o návrhu sťažovateľky vo veci vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, pozn.).

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. V zmysle uvedeného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť aj vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade najvyššieho súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, IV. ÚS 66/02), a tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tým subjektom, ktorých označila za porušovateľov svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

1. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 79/2007 a v ukončenom uznesení z 25. apríla 2007 (ktorého zrušenie sťažovateľka požaduje v bode 1 petitu svojej sťažnosti, pozn.).

1.1 V prípade namietaného porušenia práva na „*súdne konanie v primeranej lehote... čl. 6 dohovoru (ust. čl. 48 ods. 2)*“ ústavný súd poznamenáva, že o dovolaní sťažovateľky z 8. marca 2007, ktoré bolo doručené najvyššiemu súdu 4. apríla 2007, rozhodol najvyšší súd uznesením z 25. apríla 2007. Súdny spis bol doručený späť okresnému súdu 17. mája 2007.

Ústavný súd konštatuje, že dobu konania o dovolaní na najvyššom súde v trvaní 6 týždňov nemožno kvalifikovať ako neprimerane dlhú, teda ako takú, ktorá by mohla porušiť sťažovateľkou označené základné právo.

1.2 Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie („*čl. 6 dohovoru*“), ústavný súd poznamenáva, že podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako aj základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny) by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis*, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného

súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00 mutatis mutandis, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 79/2007 z 25. apríla 2007 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom podľa čl. 46 až 50 ústavy, tiež nezistil, že by záver najvyššieho súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom rozpore, či urobeným v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov.

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Ústavný súd zároveň v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou vyslovuje názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (II. ÚS 78/05).

Sťažovateľka tvrdila, že najvyšší súd v rámci rozhodovania o jej dovolaní porušil ňou označené základné práva, akým spôsobom, resp. postupom v konaní, však bližšie nekonkretizovala.

Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na skutočnosť, že právu na spravodlivý proces, ktorého ochranu zaručuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, poskytuje aj čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý poskytuje ochranu jednak právu na prístup k súdu, ako aj právu na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý proces garantuje aj určitú kvalitu súdneho konania najmä v podobe procesných záruk spravodlivého procesu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého súdneho konania je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia najskôr zaoberal (oboznánil) obsahom dovolania a ním napadnutého rozhodnutia krajského súdu a ďalej uviedol, že „ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, ktorým by bol viazaný. Dovolací súd síce v tejto veci vo svojom rozsudku z 28. apríla 2005 sp. zn. 1 Cdo 224/2004 vyslovil právny názor, že výsledky vykonaného dokazovania (podľa stavu v čase jeho rozhodovania) nesvedčia pre záver o splnení podmienky pre platnosť výpovede vyplývajúcej z ustanovenia § 46 ods. 2 Zákonníka práce, no zároveň konštatoval, že doterajšie dokazovanie na uvedenú okolnosť je nedostatočné. Pretože na splnenie tejto podmienky platnosti výpovede bolo v ďalšom vykonané doplňujúce dokazovanie, ktorým sa zmenil skutkový stav v porovnaní so stavom, z ktorého vychádzal dovolací súd, netrvala už viazanosť ním vysloveným názorom vychádzajúcim z iných skutkových záverov. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a) až g) ustanovenia § 237 O. s. p., aj keď neboli dovolateľkou namietané, pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol [§ 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 4 O. s. p.] bez toho, aby sa mohol zaoberať vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska správneho právneho posúdenia vec. (...)

Ústavný súd konštatuje, že takto koncipované odôvodnenie je zákonné a ústavne konformné, je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a neosvedčuje okolnosti majúce za následok sťažovateľkou namietané porušenie jej práv.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažovateľkinu sťažnosť v tejto časti [body 1 a) a 1 b)] odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Sťažovateľka v bode 2 petitu svojej sťažnosti žiada ústavný súd prikázať krajskému súdu, aby vyslovil, že jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 12. decembra 2006 vo veci vedenej pod sp. zn. 17 Co 210/2006 je prípustné.

Keďže ústava (a ani iné všeobecne záväzné právne predpisy) neobsahujú ustanovenia (právne normy) oprávňujúce ústavný súd uložiť sťažovateľkou požadovanú povinnosť všeobecnému súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

3. V bode 3 a 4 petitu sťažnosti sťažovateľka namieta neústavnosť konaní vedených krajským súdom pod sp. zn. 17 Co 142/05 a pod sp. zn. 17 Co 210/06.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02, III. ÚS 254/04). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Pokiaľ sa sťažovateľka v konaní podľa čl. 127 ústavy domáha rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej základných práv alebo slobôd zaručených v ústave (resp. relevantnej – medzinárodnej zmluve) rozhodnutím orgánu verejnej moci, je nevyhnutnou podmienkou včasného podania sťažnosti dodržanie zákonnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3.1 V konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 142/05 rozhodol krajský súd o odvolaní žalovaného (Stredné odborné učilište Prievidza, pozn.) proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 2/01-132 z 9. decembra 2003 uznesením č. k. 17 Co 142/05-202 z 3. augusta 2005, ktorým prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Súdny spis bol vrátený späť okresnému súdu 18. augusta 2005.

3.2 V konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 210/2006 rozhodoval krajský súd o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 2/2001-296 z 12. mája 2006. Krajský súd rozsudkom č. k. 17 Co 210/2006-350 z 12. decembra 2006 potvrdil prvostupňový rozsudok. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že súdny spis bol vrátený okresnému súdu 29. januára 2007 a proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd zamietol uznesením z 25. apríla 2007.

Vychádzajúc zo skutočností uvedených v bodoch 3.1 a 3.2 ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky bola podaná oneskorene a ústavný súd ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti z tohto dôvodu odmietol.

Dôvodom na odmietnutie oboch namietaných rozhodnutí krajského súdu bola navyše okolnosť, že ústavný súd tieto už preskúmal v konaní sp. zn. III. ÚS 139/06 a sp. zn. IV. ÚS 155/07 a sťažnosť sťažovateľky v oboch prípadoch odmietol (ako zjavne neopodstatnenú, resp. pre nedostatok právomoci).

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (predovšetkým o jej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu ústavným súdom), ako aj skúmanie ďalších zákonom ustanovených náležitostí sťažovateľkinej sťažnosti a prípadný postup na ich odstránenie stratili opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2007